

Scénář – Olga Adamcová

Paní Olga Adamcová se narodila 3. října 1938. Vyrůstala na Zbraslavi a po základní a střední škole vystudovala vysokou školu pedagogickou. Po ní začala učit na severu Čech.

Na umístěnku jsem šla do Děčína, na průmyslovku, kde bylo elektro ve spojení s dopravní, elektrická trakce, motorová trakce, strojní průmyslovka.

V únoru 1962 se Olga setkala se svým budoucím manželem na horském pobytu v Peci pod Sněžkou. Pan Adamec byl z Prahy, a tak se tam Olga mohla po svatbě vrátit. Začala učit na střední škole na Praze 1.

V den, kdy začala okupace Československa, začala Olga rodit. O dva dny později se jí narodila dcera Jitka.

V roce 1972 odjeli do Sýrie. Pan Adamec tehdy pracoval v Pragoprojektu jako mostní inženýr a jeho firma ho vyslala na stavební dozor k syrskému městu Homs.

Sháněli někoho, kdo pracoval na stavbě i v projekci. On byl mostní inženýr.

V Sýrii žili do vypuknutí Jomkipurské války. Následně se přesunuli za další manželovou zakázkou do Iráku. I když se podle ní měla v obou zemích dobře, naráželi s rodinou na problémy, například při Jitčině školní docházce.

Pak tam měla jednoho českýho kamaráda, kterej taky, jeho rodiče pracovali od stejný firmy jako manžel, tak, a jinak tam jako prakticky styk s dětma neměla. Byla tam dost nešťastná. Ještě potom arabský děti jí sahali na vlasy, protože byla skoro bílá blondýna.

Po návratu do Československa se paní Adamcová znovu vrátila k učitelské profesi. Její manžel stále pracovně cestoval a ona za ním čas od času zamířila na neplacenou dovolenou. V zahraničí byli i v době sametové revoluce, zatímco tehdy už dospělá Jitka byla v Praze.

Večer, když jsme se vrátili na hotel, tak jsme si pustili televizi a dozvěděli jsme se, že byl masakr na Národní třídě a že je jeden mrtvej. No tak mně z toho teda bylo šíleně špatně. Vrátili jsme se a já jsem jela z toho Kuvajtu za tři dny domu. Dcera pro mě přišla letiště, pomohla mi s kufrem sem a vracela se na Karlovu univerzitu tady, protože tam chodila a tam v té době i spali.

Strach vystřídala eufórie ze změny režimu. Olga nadále učila, měla radost z toho, že se už ve školství neprosazovala komunistická propaganda. Později se jí narodila dvě vnoučata. Nyní v důchodu ráda tráví čas na zahradě a dobrou náladu čerpá třeba ze setkávání s kamarádkami nebo se sestrou. A co by vzkázala budoucí generaci?

No, myslím si, že zrovna dnešní generace to... o tu mám obavu. Myslím, že v současné době je ten svět velice těžkej a obávám se, že se to nevyvíjí dobře.